

NOG OP DE HOEVE.

- Ze zijn weg !
- Ja, ze zijn weg !
- Laten we nog even luisteren !
- Ik hoor niets meer !
- Zouden we durven gaan ?
- Ze zijn nu zeker voor goed weg.

Deze korte samenspraak werd, nadat de rovers reeds geruime tijd de Beerselschrans verlaten hadden, in een gracht gevoerd.

Daar zaten Dries en Nol, de twee dappere knechten.

Nog bevend van angst, waagden ze het nu hun schuilplaats te verlaten.

Naar alle zijden loerend trokken ze naar de hoeve, maar niemand stoorde hen.

Eindelijk traden ze binnen.

Dries slaakte een gil.

— Nol, Nol... daar, daar... zie... een lijk ! stamelde hij doodsbleek.

— Siska ! Ze werd vermoord.

— En waar zijn de anderen ?

— Ik weet het niet.

— Dries, zijt ge daar ? klonk het uit de slaapkamer van 't echtpaar. Kom dan hier.

De drie dochters hadden met veel moeite hun ouders te bed gelegd.

Vaders en moeders voeten werden verbonden.

Eindelijk was de lange, vreselijke nacht voorbij.

Eensklaps stormde iemand, roepend, 't hof op.

't Was Andries Vroonen !

De ijverige jongeling was reeds vroeg op reis gegaan en moest voorbij de hoeve.

Hij zag de beschadigde poort, die half open stond en gepijnigd door een bang voor gevoel, stapte hij over het neerhof.

Dan bemerkte hij de verbrijzelde voordeur.

— Hier zijn de binders geweest ! riep hij angstig.

Hij dacht aan Siska vooral...

En toen ging hij binnen ! Wie lag daar ?

Een lijk !

Wie...

't Was donker in de voorplaats...

Er heerste een akelige stilte.

't Was toch een vrouw...

Andries wilde kijken, maar durfde niet !

Wie was het, de boerin of een der drie dochters... of...

BAKELANDT

DE BONDEN VAN DE
RECHTE ZIJL

www.bakelandt.nl

Neen, neen, zij... zijn Siska kon het niet zijn... En toch !
 Sidderend boog hij zich...
 En dan slaakte Andries Vroonen een vreselijke gil...
 — Siska ! Siska ! jammerde hij, zich op het lichaam werpend.
 De knechten kwamen aangelopen.
 — Wie is daar ? vroeg Nol...
 — Vroonen, zijt gij het ?
 — Ja... Siska... o ! Siska !
 — Ze is dood, zei Nol. De binders hebben haar vermoord.
 Haar alleen ? vroeg Vroonen woest.
 — Ja !
 — En gij leeft... en de boer ook.. en gij valt niet dood van schaamte ! riep Vroonen wild. Siska, arme, arme Siska, men heeft u laten vermoorden.
 Ze wilde zich verdedigen, vertelde Dries...
 — En gij hielpt haar niet... ge vluchtte. Doemenis over u, lafaards ! Siska, Siska, u lieten ze alleen in de handen der ellendelingen !
 En jammerend kuste hij het koude gelaat.
 De dochters kwamen naderbij.
 — Vroonen, wij beklagen u ! zei de oudste.
 — Ik heb uw medelijden niet nodig, antwoordde de jongeling wild. Men heeft Siska vermoord... haar alleen... gij liet haar alleen... en nu ligt ze hier nog... op de vloer... Ze is maar een meid, nietwaar ?
 — Ik had haar te bed willen dragen, maar Dries zei, dat het niet mocht, hernam de oudste dochter.
 — Neen, 't mag niet ! bevestigde de knecht. De wet verbiedt het.
 — Ik lach met de wet ! barstte Vroonen weer los. Ik lach met de wet, die de binders vrij spel laat...
 En teeder nam hij 't lijk zijner geliefde in de armen... wankelend ging hij heen...
 — Kom mee ! nodigde een der meisjes.
 — Neen, hier blijft ze niet...
 — Wat wilt ge dan ?
 — Ik zal haar naar Heist brengen... bij mijn moeder !
 Maar de arme jongeling rekende zich te sterk ! Hij moest zijn last neerleggen. Dan droeg hij de dode op 't bed in de schoonste kamer...
 De oudste dochter trok het nachthemd open...
 De borst vertoonde een kleine wonde, afgetekend door zwart bloed.
 — Hier werd ze geschoten, zei ze snikkend.
 — Siska, Siska ! jammerde Vroonen. O ! waarom leef ik nog... Waarom ! Maar ik wil uw dood wreken ! Oorlog aan de binders, die mijn leven verwoest hebben.
 En wenend viel hij in een zetel.
 't Gerucht van de aanval verspreidde zich snel. Veel volk snelde naar de hoeve.
 Ieder was ontdaan.
 Ook commissaris Doremans, van Heist, de gendarmen, de vrederechter, Deswert en andere gerechtsdienaren verschenen op de plaats der misdaad.
 Doremans wilde de wanhopige Vroonen vertroosten.

BAKELANDT

DE HEDER VAN
HEDIE ZITA

Maar deze sprong woedend op.

— Ga weg ! tierde hij... Gij, Franse hiellikker, gij, vervloekte Republikeinen zijt ook de schuld van al dat onheil ! Gij verdrukt de eerlijke mensen en laat de boeven lopen. Ik moet uw medelijden niet hebben... geef mij mijn verloofde terug.

Doremans haalde de schouders op en ging dan tot een onderzoek over.

Alles werd hem verteld.

Dan vroeg hij inlichtingen over Siska.

— Als meisje werd ze door de pastoor van Begijnendijk hier binnengebracht, vertelde Van der Auwera.

— Hoe heet zij ?

— Siska.. anders weet ik niets ! Wij noemden haar steeds bij haar doopnaam. Vroonen weigerde hardnekkig te antwoorden.

Altijd maar herhaalde hij :

— Geef mij Siska terug.

Dan besloot Doremans de koffer van het dienstmeisje te onderzoeken.

Daar lag haar uitzet, met eigen hand genaaid... de uitzet voor haar huwelijk.

En de bruid was dood.

Op de bodem vond men een papier.

Doremans las :

« Op heden, Augustus van het jaar O. H. 1771, werd door mij, onderschreven, gedoopt, Franciska, Maria Blooteknie, dochter van Joannes en Catherina Verwilghen.

Judocus Severijns,
Pastoor van Begijnendijk »

De commissaris nam het stuk mee.

Vroonen bleef de ganse voormiddag in de hoeve.

En 's avonds lag hij als een kind aan de borst van zijn moeder, om er zijn hevige verdriet uit te wenen.

Drie dagen later werd Siska begraven. Gans Beersel en Heist stond aan haar groeve.

Velen weenden met Vroonen mee, die door twee mannen moest ondersteund worden.

KERSTMIS

't Was Kerstmis en het winterde in Vlaanderen. Alles zag er doods, en verlaten uit.

—'t Gaat sneeuwen, zeiden de buitenlieden die gedwongen en tegen hun goesting buiten moesten zijn. En ja, witte, vlokken daalden neer, eerst zachtjes, langzaam dwarrelend, dan sneller en dikker, tot eindelijk velden en bossen bedekt waren onder een zware, blanke deken.

In het Geuzenbos stond op een eenzame plek een ellendige hut.

Het vuur in de haard, waar enige houtblokken knetterend branden, verlicht met een rosse schijn het armoedig vertrek.

Op een leger van bladeren ligt een nog jonge vrouw in doodstrijd.

Een man met een woest uitzicht door de harde trekken van zijn gelaat, de

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955

HEC LEEMANS

5

BAKELANDT

La bande à ZITA

arsaldi